

Arrest

nr. 322 667 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat HADJ JEDDI M.B.
Rue du Marché 28/1
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 2 april 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 oktober 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2024 werd ingediend door :

Y., H. (...) (geen R.R.)

Geboren te Tunis op (...).1979

Nationaliteit: Tunesië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 11.11.2023 in België aankomt, met een toegelaten verblijf tot 08.02.2024. Op 12.12.2023 dient hij een aanvraag in tot het bekomen van een gecombineerde vergunning. Deze aanvraag wordt echter stopgezet door zijn werkgever op 06.02.2024.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij in het bezit is van een rijbewijs type C, dat hij een werkgever heeft gevonden die hem wil tewerkstellen in een knelpuntberoep en dat de aanvraag momenteel onderzocht zou worden door het gewest, wat echter maanden zou kunnen duren. Een terugkeer zou aldus zijn beroepsplannen in gevaar brengen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de procedure op 06.02.2024 stopgezet werd door zijn werkgever. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer op dit element beroepen.

Het feit dat zijn neef de Belgische nationaliteit zou hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds zeer goed gedragen zou hebben en dat zijn gedrag onberispelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zijn leven en carrièreplannen in België zouden liggen, dat hij een verklaring van zijn neef voorlegt evenals zijn rijbewijs type C en zijn arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 22 oktober 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: Y., H. (...)

geboortedatum: (...)1979

geboorteplaats: Tunis

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De minderjarige kinderen van betrokkene maken geen deel uit van huidige aanvraag noch zijn zij gekend in onze bestanden. Ze verblijven dus niet in België.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Ter onderbouwing van zijn beroep tot nietigverklaring van de twee bestreden besluiten voert verzoeker de volgende middelen aan:

- Kennelijke beoordelingsfout, schending van de artikelen 2 en 3 van de 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van algemeen recht volgens hetwelk elke bestuurshandeling moet worden gebaseerd op feitelijke, relevante en wettelijk toelaatbare gronden voor de schending van de De artikelen 9 bis, 62 en 74/13 van de wet van 15/12/1980 en de schending van artikel 8 van het EVRM:

Overwegende dat, volgens uw gebruikelijke rechtspraak ter zake: Het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden is een voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de aanvraag waarmee de vreemdeling een vergunning aanvraagt om langer dan drie maanden in België te verblijven. Pas wanneer hij het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden heeft erkend, onderzoekt de minister of zijn gemachtigde of de door de betrokkene aangevoerde redenen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden in België gegrond zijn;

Die uitzonderlijke omstandigheden, die niet wettelijk zijn gedefinieerd, zijn geen omstandigheden van overmacht. Het staat dus aan de overheid om in elk concreet geval te beoordelen of de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden die de indiening van zijn aanvraag bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, uitzonderlijk zijn;

Hoewel de autoriteit bij het onderzoek van uitzonderlijke omstandigheden over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt die de raad niet kan vervangen, moet zij haar beslissing niettemin motiveren door rekening te houden met alle elementen die eigen zijn aan de zaak die haar wordt voorgelegd. Deze verplichting tot het verstrekken van een formele motivering, waaraan het bestuursorgaan is gebonden, moet de adressaat van het besluit in staat stellen de gronden waarop het besluit is gebaseerd, te kennen, zonder dat het evenwel verplicht is de redenen daarvoor toe te lichten. Het volstaat dus dat de beslissing op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redenering van de auteur ervan tot uitdrukking brengt, zodat de adressaat van de beslissing de redenen voor de beslissing kan begrijpen en, in voorkomend geval, deze kan betwisten in het kader van een beroep en, bij de bevoegde rechtbank, haar toetsingsbevoegdheid ter zake kan uitoefenen (KBO nr. 121 436 van 26/03/2014);

- In casu heeft de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9 bis een aantal elementen aangevoerd die verband houden met uitzonderlijke omstandigheden die het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen;

Zo heeft de aanvrager, los van zijn aanvraag voor een arbeidskaart, die werd afgesloten omdat zijn werkgever de procedure op 06/02/2024 stopzette, met name een beroep gedaan op zijn levensproject en zijn professionele project in België, aangezien hij in het bezit is van een Cvergunning, een beroep waar een tekort aan is, en een neef heeft die voor hem zorgt zodat hij niet het risico loopt een onredelijke last voor de gemeenschap te worden, het feit dat hij zich zeer goed gedraagt en zich onberispelijk gedraagt;

In het onderhavige geval heeft de wederpartij sommige van deze elementen echter in het geheel niet onderzocht en de andere niet in concreto onderzocht, noch heeft hij ze onderzocht door het belang ervan te minimaliseren en ze één voor één weg te vegen, waarbij hij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij geen uitzonderlijke omstandigheden konden vormen waarop de toekenning van een verblijfsrecht kon worden gebaseerd, of om te rechtvaardigen dat de aanvrager niet in staat was om tijdelijk terug te keren om toestemming van het land van herkomst aan te vragen, waardoor de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de aanvrager ter zake beschikt, wordt miskend;

Op basis van deze vaststelling heeft verweester geenszins gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, maar heeft zij enkel haar toevlucht genomen tot een stereotiepe formulering alsof zij geen enkele mogelijkheid meer had om de ter staving van de aanvraag voor een verblijfsvergunning aangevoerde gegevens te beoordelen, hetgeen in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt op grond van artikel 9bis van voormelde wet van 15 december 1980. (CEC nr. 148 332 van 23 juni 2015);

Dientengevolge " heeft de verweerder zijn discretionaire bevoegdheid beperkt en artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 geschonden " (beslissing nr. 75 210 van 16/02/2012);

- Wat bovendien meer in het bijzonder het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is dit ondergeschikt aan de eerste handeling en moet het hetzelfde lot ondergaan in geval van nietigverklaring van de eerste handeling;

Verzoekster beroept zich dus op schending van haar recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Voor zover de bestreden handeling in casu een eenzijdig door verweester uitgevaardigd bevel tot vertrek van het grondgebied vormt op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, vereiste het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Unie dat verweester de verzoeker in de gelegenheid stelde naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken (CEC nr. 149 656 van 14 juli 2015);

Uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt echter geenszins dat verzoeker in het kader van de procedure die tot de vaststelling van die handeling heeft geleid, gegevens heeft kunnen aanvoeren betreffende zijn persoonlijke situatie of zijn gezinsleven dat hij in België heeft ontwikkeld, met name bij een Belgisch onderdaan die bij zijn terugkeer het risico loopt te worden vernietigd en waarvan de inaanmerkingneming had kunnen leiden tot de vaststelling van de de uitkomst van de betrokken administratieve procedure anders is;

Door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen om zijn standpunt op nuttige en doeltreffende wijze kenbaar te maken vóór de vaststelling van de bestreden handeling, die zijn belangen kan schaden, heeft de verwerende partij haar recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Unie niet geëerbiedigd, zodat haar besluit nietig moet worden verklaard.

Uit de lezing van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt op zijn minst geenszins uit de motivering dat verweester bij de vaststelling van dit bevel het gezinsleven van verzoeker rechtsgeldig serieus heeft onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM, waarnaar in het besluit op geen enkele wijze wordt verwezen, of dat hij de betrokken belangen heeft afgewogen die voor de toepassing van dit artikel vereist zijn;

dat de bestreden besluiten derhalve nietig moeten worden verklaard;"

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt kan niet blijken dat het *in casu* gaat om een stereotiepe motivering nu duidelijk wordt ingegaan op de specifiek door verzoekende partij aangehaalde elementen die volgens haar haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Dit alles nog naast de vaststelling dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er

aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid. Nergens heeft de verwerende partij een aangehaalde buitengewone omstandigheid in de eerste bestreden beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond.

2.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot een herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald maar daarmee toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld heeft dat deze elementen haar niet verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.5.1. Zo wijst verzoekende partij erop dat zij een professioneel project heeft in België maar zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft werd haar aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning door de werkgever stopgezet op 6 februari 2024. Zo blijkt inderdaad uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 12 december 2023 een aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning in een knelpuntberoep (meer bepaald als chauffeur operator rijbewijs C) heeft ingediend. Evenwel blijkt dat de werkgever deze aanvraag stop heeft gezet op 6 februari 2024. De verwerende partij motiveert dan ook geenszins kennelijk onredelijk of ondeugdelijk dat het gegeven dat verzoekende partij in België wenst tewerk gesteld te worden in een knelpuntberoep haar niet verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.5.2. Verder heeft de verwerende partij ook gemotiveerd waarom het loutere feit dat verzoekende partij een neef in België zou hebben, haar evenmin verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zo stelt de verwerende partij vast: *“Het feit dat zijn neef de Belgische nationaliteit zou hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Door louter opnieuw te verwijzen naar het feit dat zij een neef zou hebben in België die ervoor zorgt dat zij in België niet ten laste valt van de gemeenschap, toont de verzoekende partij niet aan dat de gegeven motivering *in casu* foutief of kennelijk onredelijk is. Zij betwist zo niet op concrete wijze dat zij geen afdoend bewijs van de familieband heeft voorgelegd, noch dat, voor zover het toch gaat om familie, waarom dit een belemmering zou vormen om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zo stelt de verwerende partij verder ook vast dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de (eventuele) familiale relaties betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekende partij toont met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is, temeer nu een en ander in lijn is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

2.5.3. Ook waar verzoekende partij herhaalt dat zij zich goed gedraagt, laat zij daarmee eveneens na op concrete wijze aan te tonen waarom dit element haar zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering van de verwerende partij dat *“van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”* en dat dit gegeven niet doet blijken dat dit haar verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.5.4. Zoals de verwerende partij voorts motiveert behoren de elementen van integratie die verzoekende partij had ingeroepen *“(met name het feit dat zijn leven en carrièreplannen in België zouden liggen, dat hij een verklaring van zijn neef voorlegt evenals zijn rijbewijs type C en zijn arbeidsovereenkomst) (...) tot de gegrondheid van de aanvraag en (worden) bijgevolg in deze fase niet behandeld (...) (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”* De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij op goede gronden, zoals blijkt uit de bespreking hoger, vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.6. Verzoekende partij toont verder niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben zodat haar betoog dat het bestuur *“sommige van deze elementen echter in het geheel niet onderzocht”* heeft niet kan aangenomen worden. Noch kan uit de gegeven motivering blijken dat de verwerende partij de door haar aangevoerde elementen geminimaliseerd heeft. Zij maakt met haar subjectieve overtuiging niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover zij beschikt tot haar oordeel is gekomen.

2.7. Waar verzoekende partij voorts stelt dat de tweede bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, is haar betoog niet dienstig gelet op de bespreking *supra* waaruit gebleken is dat de verzoekende partij de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet heeft aangetoond.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat wat betreft de tweede bestreden beslissing haar hoorrecht werd geschonden.

2.9. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 3 februari 2016, nr. 233.719).

De Raad wijst er ook nog op dat indien een vreemdeling zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze nogmaals gehoord worden alvorens een verwijderingsmaatregel wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 60).

2.9.1. Verzoekende partij betoogt dan wel dat zij geen “gegevens heeft kunnen aanvoeren betreffende zijn persoonlijke situatie of zijn gezinsleven dat hij in België heeft ontwikkeld, met name bij een Belgische onderdaan die bij zijn terugkeer het risico loopt te worden vernietigd” doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij nalaat concreet te verduidelijken op welk gezinsleven zij zich precies beroept waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijk vaag en niet geconcretiseerd betoog te gaan opmaken met wie verzoekende partij dan wel een gezinsleven, laat staan een beschermenswaardig gezinsleven, in België heeft opgebouwd derwijze dat dit aanleiding had kunnen geven tot een andere besluitvorming. Zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft met een Belgische onderdaan. Zij maakt met dergelijk betoog dan ook niet aannemelijk dat haar hoorrecht werd geschonden.

2.9.2. Voor zover zij met haar betoog doelt op haar Belgische neef waarvan eerder sprake in het verzoekschrift blijkt uit de bespreking *supra* dat verzoekende partij wel gewezen heeft op het feit dat zij een Belgische neef heeft, maar dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de familieband niet afdoende is aangetoond. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling foutief is. Zij toont dan ook in eerste instantie niet aan dat zij in België een gezinsleven heeft met enige verwant. Alleen al op die grond kan niet aangenomen worden dat verzoekende partij – indien zij met betrekking tot het bevel zou gehoord geweest zijn – dienaangaande nog gegevens had kunnen aanbrengen die tot een ander besluit hadden kunnen leiden. Daarenboven heeft de verwerende partij verder vastgesteld dat, voor zover de familieband toch zou vaststaan, niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen een breuk betekent in de familiale relaties doch slechts een eventuele tijdelijke scheiding. Zoals de Raad heeft vastgesteld ligt dit in de lijn met de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 EVRM die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten. Uit niks kan blijken dat verzoekende partij haar eventuele familieband niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen, temeer het *in casu* gaat om volwassen verwanten en het EHRM in dergelijk geval niet zonder meer het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven aanvaardt maar erop wijst dat in dergelijk geval het bestaan van afhankelijkheid tussen de verwanten moet aangetoond worden, hetgeen verzoekende partij met haar bloot betoog over haar Belgische neef nalaat te doen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97).

2.10. Zoals blijkt uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft de verwerende partij rekening gehouden met hetgeen gesteld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen kinderen heeft in België. Wat betreft haar gezins- en familieleven kan genoegzaam verwezen worden naar de bespreking hoger. Verzoekende partij toont niet aan dat zij in België een gezins- of familieleven heeft waardoor een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 EVRM zou opleveren. Verder betwist verzoekende partij ook niet dat er geen actuele medische problematiek is die haar verhindert te reizen.

2.11. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden als zou de verwerende partij bij haar besluitvorming enig dienstig gegeven veronachtzaamd hebben.

Voor zover zij nog een schending van haar privéleven aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België aan te tonen. De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘*privéleven*’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘*privéleven*’ doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt.

Verzoekende partij, die pas op 11 november 2023 in België is aangekomen en nooit werd toegelaten tot lang verblijf, maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij in België dermate banden heeft opgebouwd derwijze dat zij gewag kan maken van een privéleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM.

2.11. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van het hoorrecht. Evenmin toont zij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER